

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 114. szám

2002. június

Gondolatok gyermeknapon

Fáraó az egyre súlyosbodó csapások terhe alatt már hajlandó lett volna elengedni a felnőtteket, hogy áldozzanak Istenüknek, de gyermekeiket, mintegy zálogul, le akarta foglalni. Ekkor hangzott el az alkudozást nem tűrő program: „Fiainkkal és lányainkkal... megyünk.”

Hiszem, hogy a hívő ember számára a gyermeknap nem kötelező, vagy ajánlott műsorszám, hogy azután ezt is „letudva” fontosabb dolgokkal foglalkozhasson, hanem emlékeztető a gyermekek iránti felelősségre. Sokkal inkább hasonlítható ahhoz, amikor a kamerát ráirányítják néhány másodpercre egy célpontra, kinagyítják a képet, de azután látjuk a tágabb környezetet újból, amelyben elhelyezkedik a riport alanya.

A naptárban az Anyák napja és a Pedagógusnap közt helyezkedik el a Gyermeknap. Szülők és nevelők közt lépked a gyermek az év háromszázhatvanöt napján, s most egy napra rájuk irányítjuk a figyelmet. Vajon nem veszítettük el őket a hétköznapok forgatagában, mint a gyermek Jézust földi gondviselői? Elveszíthetjük őket, ha gyorsabban lépkedünk, mint ők, de úgy is, ha a mi lépteink lassulnak le. S a legszörnyűbb, ha úgy veszítjük el őket, hogy

fogjuk a kezüket, de figyelmünk, gondolataink egészen máshol járnak. Ők is megszokhatják, csak testben vannak mellettünk, de lélekben nem, s csak az alkalmas pillanatra várnak, hogy „önállósítsák” magukat. Pedig a gyermekek „menet közben” taníthatók és nevelhetők leginkább. A direkt leckék: „most leülsz és ide figyelsz!”, vagy „most megnevellek” – kevésbé hatásosak. Gyermekeimnél tapasztaltam, hogy például verset tanulni is óvodába menet lehet legjobban. De az élet dolgaira is így taníthatók legkönnyebben. Hiszen ilyenkor ők kérdeznek (és teljes figyelmüket a megkérdéztetetre összpontosítják): Mi ez? – Mi az? Ez hogy működik? – Az, mire való? stb. Ilyenkor döbbenünk rá arra is, milyen keveset tudunk.

Az ószövetséges népnek nemcsak a fogásból szabadulóban kellett fiaikkal és lányainkkal menni. A pusztai vándorlás vége felé is ezt az utasítást kapták: „**Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételdgesd azokat fiaid előtt és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel és fölkelsz!**” (5. Mózes 6:6-7.)

Mikor volt gyermeknap Izraelben? Ahol megfogadták Isten parancsát ott mindennap gyermeknap is volt. S úgy gondolom, ha az „időalagútban” idehozhatnánk egy akkori gyermeket, nem cserélné azzal, akinek egy napba akarják sűríteni egy év szeretetét. Drága ajándékokkal és édességekkel akarják ellensúlyozni egy esztendő minden ke-

serűségét, ami azért gyűlik össze sok gyermekben, mert nincs aki meghallgassa apró örömeit, gondjait és megossa velük saját élete terhét olyan mértékben, ahogy a gyermek is megértheti, - s bármily hihetetlen – olykor segíthet is. A szülő megtanulhatná a gyermektől, hogy nem kell mindent olyan halálosan komolyan venni („mellre szívni”), ahogy Turmezei Erzsébet írja egyik verésben: „Sokkal, de sokkal boldogabbak lennénk, ha mindent gyermekibben vennénk”. Ők, a gyermekek pedig szintén észrevétlenül (zökkenő-mentesebben) találkoznak a való élettel, de az isteni gondviselés valóságával is.

Baptista gyülekezeteinkben bevált gyakorlat, hogy gyermekeinkkel együtt megyünk az imaházba, velük járjuk a hit útját is. Arra is volt már példa, hogy a vasárnapi iskolába járó gyermek hívta el szüleit a közösségbe, s azok ilyen módon gyermekük által lettek hívőkké. Jól tesszük, ha már kicsi kortól fogva magunkkal visszük őket, de ne felejtjük el, hogy a „gyermek-vezetőnek” a gyermek lépéseinek tempóját kell felvenni. Nem elég csupán együtt elmenni a templomba, imaházba. Az iskola sem azért van, hogy csupán odamenjünk és hazajöjjünk. Az iskola azért van, amit ott tanulunk, és alkotó módon beépíthetünk gyakorlatunkba. A gyülekezet is ezért van. Ehhez alapvető fontosságú, hogy gyermekeink értsék a tanítás „nyelvét”, azaz úgy tanítsuk őket, hogy értsék is, amit hallanak. Szülők! Nagyszülők! A templomból, imaházból hazafelé miről beszélgettek gyermekeitekkel? Meg szoktátok-e kérdezni, hogy mit értettek meg vagy mit nem az ígértetésből? Él-e bennetek a jézusi vagy:

„Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok azok is énvelem legyenek?” (Jn. 17:24.)

Nemeshegyi Zoltán
(Pesterzsébet – Soroksár, 1992.)

Kedves Testvérem!

Örülök, hogy immáron így szólíthatlak meg. Az lenne a feladatomban, hogy megtérszemet írjam le néhány mondatban. Megpróbálok ennek a felkérésnek eleget tenni, bár tudom, hogy nem fog sikerülni, hiszen ezt az érzést nem lehet szavakba foglalni.

Hívó családból származom, és kisgyermek korom óta járok bibliakörbe. Nagymámának köszönhetően 1992-98-ig minden évben kijuthattam Tahiba. Már ekkor elkezdett munkálkodni szívemben a Szentlélek, de ezt később elnyomták a mindennapok gondjai (leginkább az iskola). Hasonlóvá lettem a tövises közé esett maghoz, és ez nekem nagyon rossz volt.

Idén márciusban részt vettem a péceli ifjúsági konferencián, ahol az Úr igéje megérintett. Rávilágított bűneimre, és rájöttem, hogy ekkora teherrel a vállamon nem juthatok át a szoros kapun. Ugyanezen az alkalmon elhangzott a megoldás is. A megoldás az Úr Jézus Golgotán hullt drága vére, amely értem is folyt. Ezek után úgy döntöttem, hogy én is járnai fogok törekvők órájára. Itt rengeteget épültem, és tudatosult bennem, hogy vágyom az Úr Jézust követni. Éreztem, hogy megbocsáttatnak bűneim, lekerül a teher a vállamról, és ezáltal bejuthatok a szoros kapun, és elindulhatok a keskeny úton. Pünkösdkor te is szemtanúja lehettél bemelegítésnek. Bár tudom, hogy az igazi megpróbáltatások még csak most fognak kezdődni, de érzem, hogy velem van az Úr Jézus, és a kísértések idején eszembe juttatja a bemelegítési ígéretet, mely a következő:

„Aki mindvégig állhatatos, az üdvözüli.”

Kedves fiatalok, akik még nem döntöttetek! Ha eme sorokat olvasván vágy támadt a szívetekben az Úr Jézust követni, ne halogassátok a döntést, mert nem tudjuk meddig tart a kegyelmi idő!

Halász Sándor

Harmónium

Zsolt. 98:4-6.

*Ujjongjatok az Úr előtt
az egész földön!*

*Örvendezve vigadjatok,
zsoltárt énekeljétek.*

*Énekeljétek az Úrnak hárfakisérettel,
hárfakisérettel zengő éneket!*

A pontos dátumra nem emlékezem már vissza, de úgy tudom általános iskolában a felső tagozatba járhattam, amikor édesapám vett egy harmóniumot ajándékba. Lementünk Vasadra egy református családhoz megnézni a „zenegépet”. Kedvező árajánlat volt. Apám megkötötte az üzletet, és megállapodtak, hogy egy hét múlva szállítják Pestre. Most meg kellene tanulni játszani rajta, de hogyan? Apám tanított hegedülni, így nem volt ismeretlen számomra a c, d, é, f, g, á, h, c. De a hegedű számomra – bocsánat – olyan cincogásnak tűnt. Inkább szerettem a négyszólamú, harsogó, lüktető zenét. Pl. Bach orgonajátékait. „Akkor, hogyan tovább?” – merült fel a kérdés. Abban az időben Nagy Sándor bácsi volt Pestlőrincen a lelkipásztor. Emlékszem, nagyon szépen énekelt. Édesapámhoz nemcsak testvéri, hanem szoros baráti kapcsolat is fűzte. Sanyi bácsi vállalta, hogy tanítat. Féléven keresztül, heti 2-3 órát jártam gyakorolni. Ekkor abbahagytam, és nagyon bánt hogy nem folytattam a gyakorlatokat. Most érzem hiányát, mit veszítettem a zenében. Innen van a zene szeretetem. Most autodidakta módon próbálom feleleveníteni a tanultakat. Próbálok, gyakorlok, egyszóval élvezem a játékot. Sokat segít a napi munka után, pihentet, nyugtat, próbák és kísértések alatt erőt nyújt a küzdelemben. Egyszóval gyógyszer. Amikor leülök játszani, imádkozom: „Uram, mozgasd ujjaimat, hogy neved dicsőségére, lelkem épülésére játsszak.”

Egyre könnyedebben játszom, valóban mozgognak ujjaim. Fárasztó, keményebb munkám ellenére is. Bár harmónista nem leszek, sokat kellene még gyakorolnom, tanulnom, hogy kottabiztos legyek. Illetve az Úr tudja. Betegállományban voltam január 28-án. Kora délután igen zaklatott voltam belülről. Sok kérdés foglalkoztatott. Fülemben csengett Laczkovszki testvér imáiból egy részlet: Uram vegyél el belőlünk minden oda nem illő dolgot. Én is tele voltam kérdésekkel, kételyekkel, merre tovább, hogyan lesz a jövőm. Miértek, és minekek, hol, mit, meg ha így lesz, talán úgy lesz stb. Egyszóval vihar volt a szívemben. Leültem játszani, találomra vegyesen. Hol a hit hangjaiból, hol az evangéliumi karénekekből, régebbi énekeskönyvekből, piros füzetből. Egyszer a régi evangéliumi karénekek kerültek a kezembe. Találomra egy vastagabb lapozásnál megálltam. Az ének címe ez volt: „Te fáradt szív...”. Eljátszottam egyszer, kétszer, sokszor, elolvastam a szövegét, a kíséző igeverset: régi Ev.karének 263.

Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok... én, én megnyugosztalak titeket. (Máté ev. 11:28.) Ezután szinte meglepődtem. Olyan megkönnyebbülés fogott el, mint még soha. Valóban Jézus nyugtatott. A vitorlák nem duzzadtak. Csendesesen hullámozott hajóm. Majd felkiáltottam: „Uram, köszönöm a zenét, az éneket, a harmóniumot. Köszönöm, hogy Te így is tudsz vigasztalni. Hála mindezekért.” Újabb és újabb énekek kerültek elő. Észre sem vettem, hogy késő estig játszottam. Dicsőség és magasztalás az Úrnak. Ha időm engedi, igyekszem gyakorolni.

**Köszönöm
Dani Tibor**

*„A zene lelki táplálék, és semmi mással
nem pótolható.”*

Kodály Zoltán

Emberi sorsok

Hónaljmarkóira támaszkodva bicegett elő a kórházi lelkigondozói alkalomra élete delén járó barátunk. Tekintetéből látszott, hogy boldogság után epekedik a szíve. A betegek alig várják, hogy szóhoz jussanak, elmondva önéletrajzukat, beleágyazva jelenüket, várva csodás gyógyulásukra...

Alig vártam, hogy páros-mankós kortársam szóhoz jusson, s beleéreztek sorsába Jézus nevének erejében.

Én kétszeresen elesett ember vagyok – vezette be mondandóját. – Az egyik elesésem következménye a combnyaktörés, a másik elesésemet egy igen jó üzleti fogás elvesztése jelenté.

- Melyik elesés fájdalmasabb? – vágtam közbe kérdéssel.

- A combnyaktörés miatti műtétek sok fájdalommal járnak, s érzem újra felépülésemet, de az üzleti ügyem után így mankóimon támaszkodva nem járhatok. S ha mégis épkézláb lehetek néhány hónap múlva, a lemaradást be nem hozhatom soha.

Világosan érthető lett, hogy a testi törés következtében beállott lelki törés a nagyobb, amelynek okozója a pénz-szerelem vírusa.

Gondolataimban gyorsan utánanéztem a lelki halált is okozó vírusfajtáknak, miközben a Szentlélek által kijelentett igék szabadító erejében reménykedtem. Egy-egy időszereű ige valóban olyan lehet, „mint aranyalma ezüst tányéron” (Péld. 25:11.).

A megértett igék látható nyugalmat jelentettek ez alkalommal is, és imára csendesedett az alkalmi hallgatóság. A személyes imádkozók kevesen voltak, de az Úr Jézustól tanult imádságba szinte mindenki bekapcsolódott. Az Isten neve iránt érzékeny, a „Szenteltség meg a te neved!”-re tette a hangsúlyt. A kenyér-szükséget látó, „A mi mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma!” – mondta hangosabban. Mások elhallgatták a „miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek” feltételes kijelentést. Valaki pedig csak a „Szabadíts meg minket a gonosztól!” mondta szenvedélyes hangnemben. Mindenek végén hálaadással gondoltam el – milyen jó, hogy Jézus Krisztus eljött e világra, hogy mindenkinek mindenné legyen. Ő az egyetlen megoldás a kétszeresen, és hétszeresen elesettek újra talpra állításában.

- Sz.F. -/ BH. 93. 05. 09.

Az Úr Jézus köztünk van!

Ha Jézus azt mondta volna: Ahol öt- vagy hatszázan egybegyűlnek az én nevében, ott vagyok közöttük -, hogy igyekeznék akkor népes gyülekezeteket látogatni, csakhogy közel legyünk az Úrhoz. Ő azonban azt mondta: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevében: ott vagyok közöttük” (Mt. 18:20.).

Ha azt mondta volna: „Ahol püspökök és nagy emberek gyülekeznek egybe, én ott vagyok közöttük” – megkerülnék az egész földet, hogy egy ilyen társaságra találjunk. Mi azonban elme gyünk az imaórára, ahol csak egy maroknyi embert találunk, és azt gondoljuk, hogy nyilván legjobb volna elhalasztani az egészséget.

Herold /Vetés és Aratás 33/3. 1995.

Az Istenhez támaszkodók éneke

- És. 50:10. -

Az Úr nagy neve
a mi fényességünk,
és a mi világosságunk
az Úr ereje.

A sötétség többé nem úr mirajtunk,
mióta Istenünkhöz támaszkodtunk.

Szemünk sötét volt.
Szavunk álnoksággal teli,
szívünk meg gyűlölettel.
Kezünkben előre kész gonoszságok sora.

A sötétség rabjai voltunk mi mind,
amíg az Ige fényessége
láncainkat le nem tépte.

De jó, hogy Istenünkhöz támaszkodtunk!
A sötétség többé nem úr mirajtunk.
Az Úr ereje a mi világosságunk,
és a mi fényességünk
az Úr nagy neve.

Herjeczki Géza

Móni naplójából

A mai napot a barátaimnak adtam. Egész nap ők jártak az eszemben, tervek, ötletek születtek meg és raktározódtak el bennem. Uram, add, hogy egy se vesszen el közülük! Nekem adtad őket, s én mindegyik számára kikönyörgöm a mennyországot. Addig nem nyugszom, és nem maradok békén. Bármelyikük helyett és bármelyikükért tudnám vállalni minden testi és lelki nyomorékságát, nem is annyira mostani, mint jövőendő életük minden bűnét és bűnhődését... Szürke habitusos szavaim, por és hamu tettem, ha most olyanná válnátok, mely az Urístenet is meggyőzze! Uram, hogy lehetne? Fordítsd meg a szívüket!

Egyetlen lámpás marad égve lelkemben, miután a földi szempontok fényei sorban kialusznak. Mindent úgy kell csinálni, hogy előtted jó legyen, Uram. Emberek, angyalok, vagy önmagam – nem mérték.

És milyen másként kell most csinálni mindent! Eddig külső normához mértem, most belülről kell jónak lennie, s alig veszi észre a szem, hogy ruhátlanul-csupaszon, vagy földi sikerek köntösében állnak-e az Urísten elé.

Emberek, angyalok, önmagam – nem mérték. De, Uram, csak Te tudod, hogy mennyi könnyembe és fájdalomba került, így összehordtam a nullákat, melyek elé már Te is odaírhattad a magad sziklából faragott egyesét...

Leoldódni az emberekről, a legbensőbbekről, legközelebbiekről. – A szeretet inkább hasonulna, inkább föladrna a maga eszményeit, hogy igazolja a másikat. És nem gondolom, hogy ez bűn vagy önzés. Csak pusztán emberi szeretet, természetes odaadás. Nincs szeme, hogy lásson, nincs keze, hogy segítsen, nincs szárnya, hogy repüljön.

De Te, Uram, eljöttél, és egészen hozzánk hasonlóvá lettél, hogy megtanulhassuk igazán szeretni, aminek szeme van, keze van és szárnya van, de ehhez végig kell járnunk veled a keresztutat.

Emberek! Csodálatos tükrök és prizmák! Mennyire kell hinni bennetek, hogy sosem torzítottok, és sosem nyeltek el! És mégis számolni vele, hogy törékenyek vagytok, elrepedhettek, elsötétedhettek.

A teológiában ez egyszerű dolog, s talán az életben is, ha az ember nagyon tud szeretni. A Te szíveddel tud.

BH. 98. 04. 05.

Öt döntő fontosságú tény

1. Isten szent, tehát tökéletes, igaz, igazságos és tiszta: „*Szent, szent, szent az Úr, a mindenható isten*” (Jel. 4:8.)
2. Minden ember bűnös, és önmagától nem tud megszabadulni a bűn hatalmától. „*Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem*” (Zsolt. 14:3.), „*én pedig testi vagyok: ki vagyok szolgáltatva a bűnnek*” (Róm. 7:14.)
3. Isten egyszer majd ítéletet tart. Ez következik az előbbi két tényből. „*Azért Isten rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött...*” (Csel. 17:31.)
4. „*Isten szeretet...*” (1.Jn. 4:16.) Szeretetétől indítatva adta oda Fiát, hogy Üdvözítőnk legyen. „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn. 3:16.)
5. Hogy üdvözülhessen, hogy részese lehessen a megváltásnak, az embernek bűnbánattal és hittel kell Jézus Krisztushoz járulni. „*Bizonyosságot tettem zsidóknak, meg görögöknek is az Istenhez való megtérésről, és a mi Urunkban, Jézusban való hitről*” – mondta Pál apostol. (Csel. 20:21.)

Jézus Krisztus mondja: „*Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz, annak örök élete van.*” (Jn. 6:47.)

H. Dresbach

Konferenciák

Ebben az évben eddig három konferencián vehettem részt, melyek a következők voltak:

Az első Pécelen került megrendezésre március 15-17-ig. Témája: „Állj a helyedre.” A főelőadó Durkó István ifjúsági lelkipásztor volt. Az őszinteségről és Isten befogadásáról szöveg az első előadás. Következő nap Varga György a reklámról beszélt. Vasárnap ismét Durkó István volt az előadó és Isten akaratáról beszélt. Ez volt az első konferencia, melyen megszólaltam a résztvevők előtt és bizonyosságot tettem. Az konferenciát Eszes Zoltán helyi lelkipásztor nyitotta és zárta.

A második Békésen április 19-21-ig tartott. Témája: Időutazás. Kovács György volt az első előadó I. Péter 1:3-4. alapján Azután Szenci Sándor (a Szeretetszolgálat vezetője) riportot készített Vuity Tvrtkóval (TV2 riportere), ő volt a díszvendég. Következő nap II. Mózes 19:5-6. alapján hangzott el az előadás, utolsó nap pedig Ezékiel 36:1-15. alapján.

A harmadik Pécsen került megrendezésre április 26-28-ig. A témája: „Kulcs”. Első nap nem volt előadás, mert Kulcsár Tibor budafoki lelkipásztor nem volt jelen. Szombaton délelőtt azonban két előadást tartott, délután pedig Meláth Attila váci lelkipásztor volt az előadó. Este Merényi Zoltán második teológiai hallgató tartott előadást. Ezen az estén Isten rám szólt, hogy most már tényleg hagyjam abba a bűnt. Mert sajnos bűnös voltam. Mindig azt hittem, hogy feleslegesen merítkeztem be, de most jöttem rá, hogy ez nem igaz. Ezen a konferencián volt újra bizonyágtételelem. Hál’ Istennek sokan voltak bizonyágtétevek. A szolgálatok után Apocsel 17:1-9. alapján szólt az ige hirdetés. A konferenciát Dan Zoltán helyi lelkipásztor zárta. Befejezésül kívánom a fiataloknak, akik még nem Úrúi, hogy minél hamarabb adják át életüket, mert mellette boldog az élet.

Török Csaba

Uram, csak egy vagyok...

Uram, csak egy vagyok a sok között, Ki bár rongyos ruhába öltözött, Vendégeid sorába híva lenni, Királyi nagy menyegzőre menni, Szegényen bár, de úgy szeretne! Mégis talán, ha meglehetne...

Rongyos ruhámra félve, hogyha még Tekintni olykor elfelejtenék, Azért előttem mégis ott lebeg Aranytermed, s a szívem úgy remeg! Aranytermed, s az én ruhám, és Ajkamra félve jön könyörgés:

Nem az első helyre ülnék, Uram. A meghívtak mellett boldogan Húzódnék földre, földre, messzire: A díszes asztalnak legvégére! Szívem mélyén azért repesve! Uram, Talán ha meglehetne...

Nem kellenének drága ételek: Nem tennék úgy én, mint az emberek, Akik jólétre jutnak: erre már Kívánságuk felhőkben egyre jár. Ily ember morzsát is ehetne! Uram, talán így meglehetne...

Uram, tudom, sok minden útban áll; Azért szívem mégis remélve vár... Kegyelmednek sugára végre tán Dicsőn csillogva irányul reám. Boldoggá engem ez tehetne. Uram, óh, bárcsak így lehetne...

Haraszi Sándor
Soltvadkert, 1937.

Gyülekezeti hírek

Május hónapban az első Pünkösdi jelentőségéről, fontos eseményeiről beszélgettünk az Anyaoltalmazó Otthonban.

Az Úr Jézus csodatételeiről is szólt az Ige. „... lángnyelvek jelentek meg előttünk, amelyek szétoszlottak és leszálltak... megteltek Szentlélekkel...” (Ap.csel. 2:3-4.)

A banán

Nem voltam még hatéves, amikor szüleim elvittek a Budapesti Nemzetközi Vásárra. Kisgyermekként szertelenül szaladgáltam a tömegben, rácsodálkoztam a sok látnivalóra, amikor anyukám vett nekem egy banánt. Félénken nyúltam érte, mert ilyet még nem ettem, nem is láttam. Miután beleharaptam, megállapítottam, hogy életemben ilyen rosszat nem ettem, s nem kértem belőle. Szüleim a legdrágább gyümölcsöt vették meg, hogy kedveskedjenek nekem, mégsem kellett. Évek múltával mégis megkedveltem a banánt, s már nem utasítottam vissza.

*

Így van valahogy az ember Isten igéjével is. Először nem érti, majd amikor kezdi megérteni, felháborítónak találja, hogy rámutat bűneire, rávilágít visszás dolgaira, megmutatja az igazi „én”-jét. Ha azonban Isten Szentlelke elkezdi munkálkodni benne, már „ízlik” az írott ige is. Igaz, először csak egy kevéssé, de minél többet kap belőle, annál jobban megszereti, s minél jobban megszereti, annál többet igényel belőle.

Az 5.Mózes 6:6-9-ben ez van megírva: *„Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd meg azokat a fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár felkelsz! Kösd azokat jelként a kezedre, és legyenek fejdíszként a homlokodon. Írd azokat házád ajtófélfáira és kapuidra!”*

Isten írott igéje – a Biblia - igaz. Soha nem avul el és mindig van mondanivalója azok számára, akik gyakran megnyitják.

R. Surján Magdolna
BH. 97. 08. 10.

Ahova küld

A betegség, ágyhoz kötöttség hasznos tanítója az embernek, sokszor megmutat olyasmit, amit könyvből sohasem tudnánk megtanulni.

Júlia évek óta ágyhoz volt már kötve, mások segítségére utalva. Gyermekei távol laktak, néhanéha szaladtak el hozzá kítakarítani. Ez azonban nagyon kevés annak, aki annyira tehetetlen,

mint ő volt. Voltak azért kedves emberek, megértők, akik naponta többször is rányitották az ajtót, elzárták a kályhát, adtak egy pohár tejet, hoztak a közértből valamit. De ők is többnyire siettek.

Júlia sem lelkesedett minden látogatójáért. Volt olyan, akit várt; annyira örült neki, hogy alig akarta elengedni, akinek nagyon kedves szavakat mondott:

- Olyan jól érzem magam, amíg itt vagy, mintha az Úr Jézus jött volna veled...

De volt olyan is, akinek a jöttére inkább alvást színlelt, csak ne szóljon hozzá, nem kívánt vele beszélgetni.

A hosszú betegség ideje alatt sok mindent tapasztalt, tanult is, de voltak lázadó napjai is. Volt, hogy kiáltott, sírt... de volt, hogy őszintén vágyakozott a mennyei otthon után.

... egyik látogatója azt mondta egyszer:

- Odamegyek, ahová az Úr küld! Ezt nem értette, sőt ellenszenvesnek találta a „magabiztos” kijelentést. – Hát csak menjen! – gondolta, de nem mondott semmit.

Egyszer azonban nagyon keserves állapotban érezte magát. Fázott és szomjas volt, azt hitte, nem bírja ki tovább egyedül. Szeretett volna szólni valakihez. Jaj, csak jönne most valaki!

Mindenkit végiggondolt, akit várhatott, akik éppen most nem dolgoznak, vagy akik régebben voltak, és jöhetnének... - Közben elnyomhatta az álom, mert nem vette észre, hogy az egyetlen, akire számított, benn volt nála. Távolodóban látta, az ablakon át. Hiába kiáltott volna utána, nem hallotta volna, de ő még kiáltani sem volt képes, csak nyöszörgött kétségbeesetten.

- Hát ha az az asszony odamegy, ahová az Úr küldi, akkor most ide kellene jönnie! De hát nem jön! Csak beszélt, ezek a kegyes mondatok...

Kopogtak.

Hát valóban van ilyen? Lehet ilyesmi?

Mert az Úr elküldte hozzá azt, akit – talán máskor soha, de akkor – nagyon várt.

Szólni sem tudott. Öröm, meghatottság kavargott benne némi szégyenérzettel. Ilyen élménye még nem volt életében: Isten választott neki, meghallgatta az ő sóhajtását, és küldött valakit.

Azt küldte el, aki hajlandó volt odamenni, ahova az Úr küldte.

T.V.

F a k a n á l

Kacsacomb vadasan

A kacsacombokat kevés zsíron elősütjük. A zsiradékban karikára vágott zöldséget, vöröshagymát pirítunk citromhéjjal, babérlevéllel, szemes borssal. Felengedjük vízzel, és a kacsacombokat beletéve, készre pároljuk. Ha megfőtt, a húst kiszedjük, tejfölös habarással sűrítjük, majd finom szűrőn átszűrjük. Cukorral, citromlével, mustárral ízesítjük, a hússal még egyszer felforraltjuk és tálaljuk.

Köretként zsemlegombócot vagy makarónit adhatunk.

Gombás töltött oldalas

Egy egész sertésoldalast (kb. 1,5 – 2 kg) a vastagabb vége felől hegyes késsel felszúrunk, és annyira kitágítjuk a nyílást, hogy beleférjen a töltelék. A töltelékhez olajban megfuttatunk egy fej finomra vágott vöröshagymát. Beleteszünk 30 dkg megtisztított, felszeletelt gombát. Zsírjára pirítjuk. Finomra vágott petrezselyem-zölddel, fűszerekkel ízesítjük, sózzuk, és hozzákeverünk 4 tojást. Azonnal lehúzzuk a tűzről. Végül hozzákeverünk 4 db előzetesen vízbe áztatott, jól kicsavart zsemlet. Ezzel a masszával megtöltjük az oldalast. A nyílást hústüvel vagy hurkapálcikával összetűzzük. A megtöltött húst olajjal kikent tepsibe tesszük, alufóliával letakarjuk, és kb. másfél óra hosszat pároljuk. Párolás után levesszük a fóliát, bekenjük az olajban megfuttatott, finomra vágott hagymából, brandyből, pirospaprikából, ketchupból, mézből összekevert és egyszer átforralt fűszerkeverékkel és még kb. 20-30 percig sütjük. A maradék fűszerkeveréket sütés közben a hússal tesszük.

Derűs percek...

Gyönyörű, metálkék Porsche száguld az M7-esen. Egyszer csak balról elsuhan mellette egy zöld Trabant.

Vezetője átkiabál:

- Ismeri a Trabantot?

A dolog bosszantja a Porsche tulajdonosát, nagyobb sebességre kapcsol, és megelőzi a Trabantot.

Két perc múlva újra elhúz mellette a Trabant:

- Ismeri a Trabantot?

- A pimasz! – hördül fel a porschés és padlógig nyomja a gázt.

Megelőzi a Trabantot, ám az hamarosan ismét elzúg mellette:

- Ismeri a Trabantot? Akkor mondja meg, hogy lehet leállítani!

- Doktor úr, egy éve voltam magánál a reumával és maga azt mondta, hogy kerüljem a nedves helyet.

- Így van - mondja az orvos.

- Most azt szeretném kérdezni, hogy megfürödhettek-e már?

János bácsi tehenet hajt az úton. A kert tövében pipál a komája, s megkérdezi:

- Hová viszi azt a tehenet kend?

- Az orvoshoz.

- Tán elapadt a teje?

- Nem a'

- Akkor miért viszi az orvoshoz?

- Hát mert az övé!

Állandó alkalmaink

Csütörtök:	18,00	Biblióra
Péntek:	19,00	Ifjúsági óra
Vasárnap:	9,00	MKBK
	10,00	Istentisztelet
	16,00	Törekvők órája
	17,00	Istentisztelet

• **Imaház cím:** Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

• **Lelkipásztor:** Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban

Interneten: <http://ps.hu/szeretet-szolgalat>

Következő lapzárta: 2002. június 30.